

Vas Lajos

Erwin Raphael McManus: Az utolsó nyílvesző

Könyvajánló jegyzetek

Amikor Elizeus abba a betegségbe esett, amelyben később meghalt, elment hozzá Jóás, Izráel királya, ráborulva sírt, és ezt mondta: Atyám, atyám, Izráel harci kocsija és annak hajtója! Elizeus ezt mondta neki: Fogj íjat és nyilakat! Ő íjat és nyilakat fogott a kezébe. Majd ezt mondta Elizeus Izráel királyának: Feszítsd ki kezéddel az íjat! Amikor kifeszítette a kezével, Elizeus rátette kezét a király kezére. Azután ezt mondta: Nyisd ki a keletre néző ablakot! A király kinyitotta. Elizeus ezt mondta: Lőj! Ő pedig lőtt. Akkor így szólt: Az Úr szabadításának a nyila ez, az Arámtól megszabadító nyíl, mert véglegesen levered majd Arámot Aféknál! Azután ezt mondta: Fogd a nyilakat! Ő kézbe vette azokat. Ekkor így szólt Izráel királyához: Üss a földre! Ő ráütött a földre háromszor, azután megállt. Megharagudott rá ezért az Isten embere, és ezt mondta: Ötször vagy hatszor kellett volna ütnöd, akkor végleg levernéd Arámot! Így azonban csak háromszor vered meg Arámot. (2Kir 13,14–19)

Ezt a könyvet nem könnyű olvasni, főleg nem lehet rövid idő alatt átfutni, mert sok önvizsgálatra készítő, fájdalmas kérdést tesz fel nekünk:

- Tudjuk-e világosan, mi Isten akarata életünkre (vagy az általunk vezetett közösségre) nézve?
- Mennyire töltjük be Isten akarátát?
- Milyen az odaszánásunk, buzgóságunk, igyekezetünk Isten szolgálatában?

A könyvet egy olyan személy írta, aki szembenézett önmagával, többek között ezekkel a fájdalmas kérdésekkel. Ma egy többezer fős gyülekezet lelkipásztora...

A könyv soraiból árad a tűz, a jó értelemben vett szenvedély, elkötelezettség, odaszánás Isten országának építésére. Az idézett bibliai és személyes példák

Harmat, 2019, 192 oldal

jó helyen vannak megemlítve, erőteljes az üzenetük. A könyv címéül szolgáló történet a 2Királyok 13,14–19 verseiben van megírva.

Ezt a könyvet nem elég egyszer elolvasni: érdemes lenne önvizsgálatot tartanunk a felvetett kérdéseivel kapcsolatban egyéni és közösségi szinten egyaránt,

„Nem szabad hagynod, hogy a félelem ellopja a jövődet! Amíg ezen a földön élünk, mindennap meg kell bizonyosodnunk arról, hogy semmit sem tartogatunk a következő életre.”

akár vezetői csoportfoglalkozás kereteiben is, egy-egy fejezetet alkalmanként áttanulmányozva. A gyülekezeti misszió jövőjét ugyanis elsősorban a vezetői szolgálatunkhoz való hozzáállásunk határozza meg.

Sajnos be kell vallanunk a tényeket látva: egyházunkban is sok gyülekezet mellett *elhaladt az idő*, a múltban maradtak, mert nem voltak olyan vezetőik és lelkipunkásaik, akik képesek és készek lettek volna megvalósítani – a helyi gyülekezeti tagokkal együtt – Isten gyülekezeteire vonatkozó akaratát. De legalább mi – akik még élünk és van rá lehetőségünk – igyekezzünk a mostani időkben teljes szívvel keresni és megvalósítani Isten megértett tervét az ő nagy nevének dicsőségére, embertársaink javára!

Néhány inspiráló gondolat hadd legyen megosztva a könyvből a teljesség igénye nélkül (*természetesen még több áldást nyer az olvasó, ha megvásárolja a könyvet*):

Elő fejezet: Sose forduljunk vissza!

2Királyok 13,14–20. Elhatározhatod, hogy fegyverrel a kezeden halsz meg! Ne tartogass semmit a következő életre!

A szerző írja az előszóban: „Már rég eldöntöttem, hogy a kardommal a kezemben halok meg. Sokkal több bátorság van bennünk, mint amennyi veszély előttünk... Elég erősek vagyunk a reánk váró harcokhoz... Bárcsak üres tegezzel halnánk meg! Bárcsak csordultig telt szívvel halnánk meg!”

Nem rendezkedtünk-e be a középszerűség világába? Egyfajta vigaszt és biztonságot nyújthat a láthatatlanságban rejlő erő, tanyát verni az ismeretlenség homályában. Sokan döntenek a középszerű élet mellett. Minket is fenyeget az a veszély, hogy eltűnünk a középszerűség süllyesztőjében. A középszerűség alatt a következőket lehet érteni: a legkisebb ellenállás útját választottuk, nem vállaltuk fel a felelősséget, hogy fejlesztjük és kiaknázzuk az Istentől kapott tehetségünket mások javára. A középszerűség jelenti a biztonságos utak választását is a hitből fakadó lépések helyett (semmi rendkívüli, csak amit előre láthatunk). Ezek az utak azonban – bár valóban megfosztanak a kudarc kockázatától, de – elválasztanak a jövő nagy eseményeitől! El kell jönnie annak az időnek az életedben, amikor te is áttöröd a középszerűség gravitációját, amikor eldöntöd: a kevesebb többé már nem választható számodra!

Nincs bemelegítő/próbaéleted! Minden cselekedtednek örökkévaló következménye van! Nem lehet az

életet teljesen újrakezdeni!

Második fejezet: Ne tartogassunk semmit a következő életre!

Azt írja a szerző: „Életünk legmélyebb értelmének felül kell múlnia azt, ami az idő és tér korlátai közé szorul. Mégis, ez a legcsekélyebb mértékben sem csökkenti a jelen pillanat jelentőségét.”

Nem szabad hagynod, hogy a félelem ellopja a jövődet! Amíg ezen a földön élünk, mindennap meg kell bizonyosodnunk arról, hogy semmit sem tartogatunk a következő életre. Soha nem szabad engednünk, hogy a félelem gúzsba kössön.

Szamuraj = diakónus = szolga. A szamurajok legfőbb erénye abban rejlett, hogy nem a halált tekintették tragédiának, hanem azt, ha nem szolgálhatták gazdájukat. Mi hogyan, milyen hűséggel szolgáljuk mennyei Urunkat?

A szerző ezek után egy új fogalmat hoz be a könyvébe, a **sürgető készséget**: „Sokszor szívesen beszélünk a szenvedélyről mint a sürgető készségről, pedig az szab határidőt a szenvedélyeinknek. A szenvedély hajt előre, a sürgető készség pedig azt mutatja meg, mennyire fontos ez most. A legfontosabb dolgok ritkán keltenek sürgető késztetést. A sürgős dolgok ritkán a legfontosabbak, ám mindig a legfontosabbaknak kellene a legsürgősebbeknek lenniük. Az élet legfontosabb dolgai megkövetelik, hogy mi gondoskodjunk a sürgető késztetésről. A szenvedély az a tüzelőanyag, amely a sürgető késztetést táplálja. A vezetés arról szól, hogy sürgőssé tegyük azt, ami a leginkább számít.”

Tudnunk kell, mi számít, hogy kik vagyunk, hogy mire kaptuk életünket. Végső soron az egyetlen dolog, amelyre nézve sohasem szabad kevesebbel beérnünk, Isten nekünk szóló elhívása, velünk kapcsolatos terve, az a hatás, amelyet általunk szeretne elérni a világban. Lehetséges, hogy már lemondtal arról, hogy Isten valami hatalmas dolgot is tehet általad a világban: az élet nehézségei megfosztottak a meggyőződésedtől, hitedtől.

Harmadik fejezet: Válasszuk a jövőt!

Sokan vágnak új jövőre, de kapaszkodnak a múltba. Kétségbeesetten akarjuk, hogy Isten valami újat teremtsen a számunkra, de nem hagyjuk, hogy elszakítson bennünket a régi dolgoktól. Ha valaki a múltban él, meghal a jövő számára. Ha nem vigyázunk, a

„Minden döntésed kihat a jövődre! A jövő valójában a döntéseid anyagából szövődik. Ha a legjobb jövőnk csak Isten gondolataiból ismerhető meg, akkor mennyire fontos, hogy halljuk a hangját és hallgassunk a hívásra!”

Bibliaolvasási terv a könyv alapján

A Youversion nevű világszerte elterjedt bibliaolvasó alkalmazáson belül megtalálható egy háromnapos bibliaolvasási terv a könyv gondolatai alapján írt áhítatokkal, angol nyelven.

Elérhetőség:

my.bible.com/hu/reading-plans/4492-the-last-arrow

jövőnk egyszerűen a múltunk meghosszabbítása lesz! Az igazán meghatározó pillanatok azonban, amelyek a legnagyobb súllyal esnek latba az életünkben, és létrehozzák a jövőt, amelyre mindig is vágytunk, nem egykönnyen illeszkednek a múltunkhoz, inkább nagyon is felkavarók. Ilyenkor választanunk kell, hogy meghosszabbítjuk-e a múltunkat, vagy pedig megteremtjük a jövőnket.

Van tartalékterved a visszalépésre? Ha igen: a „B” terv az lehet, hogy visszatérünk ahhoz az élethez, amelyet eleve soha nem akartunk... Ha a visszatérés lehetőség marad a szolgátságba, akkor mi esetleg másként nevezzük el: biztonság, kényelem, kötelesség.

A szerző így vall önmagáról: „A meggyőződés tekintetében sosem voltam mérsékelt személy. A »mindent vagy semmit« elv érvényesült nálam. Az igazán fontos területeken az önmérséklet szóba sem jöhet.”

A múlt nem csupán az, amit tettünk vagy ahol jártunk, a múlt az, akik vagyunk. Identitásunk gyökerezhet a valónkban vagy gyökerezhet a sikerességünkben, és a kettő között alig észrevehető a különbség. Amit teszünk, abból fakad, akik vagyunk, ám akik vagyunk, annak léteznie kell attól függetlenül is, amit teszünk. Ha identitásunk a sikerességünkben gyökerezik, akkor

kudarccal elveszíthetjük azt, akik vagyunk. Mindennap választanunk kell, hogy a múltban élünk, a jelenben maradunk vagy létrehozzuk a jövőt. A nagy veszély abban rejlik, hogy sokkal könnyebb ahhoz ragaszkodnunk, amit ismerünk, ami már a miénk, és így meghosszabbítani a múltunkat, hogy az váljon a jövővé. A holnap eljön ugyan, akármit csinálunk, de a jövő annak köszönhetően jön el, amit teszünk.

Minden döntésed kihat a jövődre! A jövő valójában a döntéseid anyagából szövődik. Ha a legjobb jövőnk csak Isten gondolataiból ismerhető meg, akkor mennyire fontos, hogy halljuk a hangját és hallgassunk a hívásra! Isten soha nem a múltba hív bennünket, hanem mindig a jövőbe!

Amikor arra hív, hogy mellette döntsünk, arra hív, hogy a jövőt válasszuk. Ez a folyamat azonban kimondhatatlanul fájdalmas. A jövő egész valónkat és mindenünket követeli.

Negyedik fejezet: Égessük fel a múltat!

Nagyon sok olyan ember van, aki a múltbeli sikereinek dicsfényében él. Leragadtak egy-egy évszámmal. Van, amikor a múltunk felégetése azt jelenti: meg kell szabadulnunk mások elvárásaitól! Nagyon sokszor úgy éljük az életünket, hogy azok vagyunk, akiknek mások akarnak látni, és nem azok, akiknek Isten szánt bennünket. Becsüljük meg a múltat, de élünk a jelenben a jövőre nézve! Az Isten szerint való jövő soha nem érhető el a jellemünk árán!

Legalább két hibát követhet el valaki a múltja és jövője kapcsolatában:

1. A múltjában hagyja, aminek pedig a jövőjében lenne a helye (tapasztalatok, tudás stb.).
2. A jövőjévé teszi azt, aminek a múltjához kellett volna tartoznia (le nem zárt, el nem hagyott bűnös kapcsolatok, utak).

Hagyjuk a múltban magunk mögött a sebeket, az ámulást, a sajnálkozást, a kudarcokat! Túl nagy teher ahhoz, hogy magunkkal hordozzuk, mert lenyom és visszatart minket.

Ötödik fejezet: Ne maradjunk le!

Soha ne mondjunk le azokról a lehetőségekről, amelyek álmunk, életcélunk, szenvedélyünk irányába visznek! Döntsünk előre, ne hagyjuk, hogy az adott pillanatban megbénítson a határozatlanság! Tudjuk, hogy miért élünk, mire szánjuk oda az életünket, tudjuk, mi

„Van, amikor Istent hibáztatjuk nemtörődömségéért, miközben végig hiányzik bennünk a sürgető érzés. Arra várunk, hogy Isten cselekedjen, de nem vállaljuk a felelősséget, hogy mi magunk cselekedjünk. ”

számít igazán, és mindig ebbe az irányba haladjunk! Ne nézd, ahogy az élet elillan! Ne vállald a néző szerepét! Az életet nem megfigyelésre szánták! Ha azt az életet akarjuk élni, amelyre Isten teremtett minket, és ha bánkódás nélkül szeretnénk majd visszatekinteni az életünkre: ne maradjunk le! Ha senki nem választ minket: jelentkezzünk önként!

A nagy kalandhoz, amelyre Isten hív bennünket, nem feltétlenül kell világotazókká válnunk: Előfordulhat, hogy a legnagyobb célkitűzésünk csupán néhány percnyi sétára van a házuk ajtajától. Például:

- Legyünk jó férjek, feleségek, szülők!
- Olyan férfivá válj, akit a családod megérdemel!
- Legyen bátorságod becsületes, tisztességes életet élni!

Mi alapján döntesz a megállás vagy az indulás mellett? Sajnálatos, de sokan inkább a kényelmet választjuk a nekünk rendelt sors helyett, a biztonságot a lehetőség helyett: inkább beérjük kevesebbrel, semhogy több áldozatot hozzunk! Legyen meg benned mindig ez a szilárd meggyőződés: „Pontosan ott voltam, ahol lennem kellett!”

Isten olykor azért akar elküldeni bennünket valahová, hogy azután másokat is el tudjunk vinni oda. Ha úgy döntünk, hogy hátramaradunk, a jövő nélkülünk halad tovább. Ha viszont nem maradunk le, a jövő közvetítőivé válhatunk! Szükségünk van mindannyiunknak olyan személyekre, akik nem hajlandók hátrahagyni bennünket, hanem magukkal húznak a jövőbe, többre hívnak.

Nem lehet, hogy azért kaptunk olyan kevesen kétszeres mértékkel Isten Lelkéből, mert olyan életet választottunk, amelyhez alig van szükség Istenre, hiszen tőlünk is keveset követel? Ne akard messziről nézni, ahogyan Isten munkálkodik! Akarj olyan életet, amelyet nem lehet úgy élni, hogy nincs benne Krisztus teljessége!

Hatodik fejezet: Cselekedjünk úgy, mintha az életünk múlna rajta!

A legnagyobb hiba, amit elkövethetünk az életben, hogy megpróbáljuk irányítani azokat a dolgokat, amelyek nem is a mi kezünkben vannak, ugyanakkor kiengedjük a kezünkől azokat, amelyekre hatást gyakorolhatnánk.

Nagyon is sokan úgy viselkedünk, mintha örökké élénk, mintha az élet megvárná, amíg készen leszünk

megélni. Az életnek azonban nincsenek próbafutamai vagy bemelegítő meccsei! A fejezet megvizsgálja a 2Kir 7,1–16 igeszakaszban leírt történetet a négy leprás férfi szempontjából.

Van, amikor Istent hibáztatjuk nemtörődömségéért, miközben végig hiányzik bennünk a sürgető érzés. Arra várunk, hogy Isten cselekedjen, de nem vállaljuk a felelősséget, hogy mi magunk cselekedjünk. Ezért nem is jutunk el az „utolsó nyilvánosságig” (a hitből fakadó teljes odaszánás kifejezéséig). Úgy döntünk, hogy a biztonságra hajtani sokkal észszerűbb döntést jelent. Egyben egészen bizonyosak lehetünk: Isten sohasem közönyös. Ha jelen van a közöny, az csak bennünk lehet... Leginkább akkor tudjuk befogadni Isten bőséges gondoskodását, ha túllépünk önmagunkon, és mások szükségeivel foglalkozunk.

A félelem emel erődítményeket, amelyek látszatra biztonságot nyújtanak. De ha egyszer kilépünk az életbe, és megtapasztaljuk Isten jóságát, minden megváltozik! Ha egyszer meglátjuk, hogy a világmindenséget Isten bőségre tervezte, nem pedig szűkölködésre, minden megváltozik!

Az élet mozgás, cselekvés. Csak a halottak mozdulatlanok. Az élet mozgás, a mozgás élet. Nálunk sokkal több forog kockán: csak akkor fogunk úgy cselekedni, mintha az életünk múlna rajta, ha ráébredünk, hogy mások élete múlik azon, hogy lépünk-e. Isten ránk vonatkozó tervei és szándékai mindig felülmúlják saját

„Nagyon gyakran alábecsüljük azt, hogy a mi életünk hogyan hat a másokéra. Döntéseink sohasem csupán a sajátjaink! Mindenre hatnak körülöttünk, meg azokra is, akik utánunk jönnek! ”

terveinket és szándékainkat. Semmi gond nincs azzal, ha élvezzük az Istentől kapott bőséget, de az már nagyon nagy baj, ha úgy véljük: amivel Isten megáldott, azt csak ránk gondolva adta nekünk... A hitünk, oda-szánásunk továbbblendít azon, amit Isten értünk tesz, afelé, amit Isten általunk fog tenni. Túlságosan sokan is úgy élünk, mintha a világ összes ideje a rendelkezésünkre állna, miközben a világ kezd kifutni az időből. Ha úgy cselekszünk, mintha az életünk múlna rajta, rá fogunk jönni, hogy Isten szándéka szerint az életünknek sohasem csupán rólunk kellene szólnia! Ha úgy döntünk, hogy élni fogunk, az élet forrásaivá válunk! A kockázat talán a miénk, de a jutalom mindig másé is! A soha ki nem teljesedő élet tragédiája, hogy nem csupán az az egy élet vész el: számtalan élet változott volna meg örökre, ha másfajta életet választottunk volna... Azok a legnagyobb hősök, akik sosem magukra gondolnak, hanem csak azokra, akikért odaszánták az életüket.

A világnak kétségbeesetten szüksége van mindarra, amit nyújthatunk. Ha valaki egyszerűsége vágyik, az csodás dolog. Ha viszont ezt ürügynek akarja használni arra, hogy Istentől kapott képességeit ne aknázza ki, az már nemtörődomség. Nem azzal segítünk a világon, ha úgy döntünk, kevesebbek leszünk vagy kevesebbet teszünk, hanem azzal, ha elhatározzuk, hogy többek leszünk és többet adunk.

Mindannyian összekapcsolódunk. Úgy kell cselekednünk, mintha az életünk múlna rajta, mert minden mindennel összefügg, és minden számít, amit teszünk. Nagyon gyakran alábecsüljük azt, hogy a mi életünk hogyan hat a másokéra. Döntéseink sohasem csupán a sajátjaink! Mindenre hatnak körülöttünk, meg azokra is, akik utánunk jönnek! A létezés lassú halál, a középszerűség olyan, mint a futóhomok, amely lassan elborít és kiszívja belőlünk az életet.

Van, amikor imádkozunk, és van, amikor mi vagyunk a válasz az imádságra. Olyankor tudunk válasz lenni az imádságra, amikor úgy cselekszünk, mintha az életünk múlna rajta.

Hetedik fejezet: Álljuk a sarat!

Samma története sokatmondó: 2Sám 23,11–12. Ha azt az életet akarjuk élni, amelyre Isten teremtett, ha olyan életet választunk, hogy soha nem érjük be kevesebbel, el kell jutnunk arra a pontra, ahol abbahagyjuk a futást, és úgy döntünk, hogy megvetjük a lábunkat...

Előbb-utóbb le kell állnunk a próbálkozással, hogy azok legyünk, aminek mindenki más látni akar. Nem választhatjuk mindig azt, ami könnyen jön. El kell döntenünk, mi határozza meg az lényünket. Mi lesz az ismertetőjegyük? Hogyan fognak ismerni mások?

A Sammához hasonló emberek gondot okoznak nekünk, többieknek. Ha valaki a hősiesség életét választja, többé már nem elfogadható a „csekélyebb életet élünk” című történet. Ha Samma kudarcot vall vagy meghal, akkor is megváltoztatta volna a történetet az a pillanat, amikor a férfi megvetette a lábát: feljebb rakta a lécet.

Eljön az idő, amikor valahol el kell döntenünk: ezért érdemes harcolni! Innen nem mozdulok! Ez vagyok! Ezt az életet választottam! Nem futok el. Nem hagyom, hogy a félelem elmozdítsa onnan, ahol lennem kell, oda, ahol azt akarja, hogy éljek! Inkább meghalok, szembenézve a kihívással, mintsem úgy létezzek, hogy elfutok tőle!

Hinnünk kell, hogy lesz egy jövő, amiért érdemes küzdeni. Nem mindegy, mihez ragaszkodunk: van, aki

„Magunkévá tettük azt a tévhitet, hogy ha megvan bennünk a nagyság magja, nincs szükségünk emberek segítségére ennek a nagyságnak a kibontakoztatásához. Legalább két kérdésre muszáj, hogy tudjunk válaszolni: Ki van veled? És te kivel vagy? ”

úgy gondolja, hogy ha megvetjük a lábunkat, az csupán elkeseredett eltökéltséget jelent, hogy valamiképpen a múltat tegyük a jövővé, hogy a jövő soha ne következzen be. Az egyház mintha háttal haladna a jövő felé... Mindenkit fenyeget a veszély. Elveszíthetjük a jövőnket, ha a múlthoz ragaszkodunk.

Nem tartanak fogva a múlt eseményei minket? Hatalmas erő rejlik abban, ha beleállunk egy olyan pillanatba, amely nagyobb nálunk.

Jó dolog üres tegezettel eljönni egy helyről, de még ennél is nagyobb ereje van a pillanatnak, amikor együtt lehetünk olyanokkal, akik életük minden napján kilövik az utolsó nyílveszőt. El kell döntenünk, hogy nem menekülünk tovább, hanem megfordulunk és megvívjuk a nemes harcot. El kell döntenünk, kik vagyunk, mivel foglalkozunk, miért élünk és miért vagyunk képesek meghalni.

Nyolcadik fejezet: Találjuk meg embereinket!

Minél nagyobb dolgot tesz valaki, annál biztosabbak lehetünk abban, hogy erős csapat veszi körül. Aki nagy dolgokat visz véghez, soha nem egyedül cselekszik. Ajándékot kapott! Megkapta a láthatóság ajándékát, míg azok, akik fáradhatatlanul szolgálnak mögötte, a névtelenség ösvényét vállalták. Minden ismert névhez számtalan ismeretlen tartozik, pedig ők ugyanolyan lényeges szerepet játszottak a sikerben, és ugyanolyan létfontosságúak voltak a teljesítményhez, mint az, akire a nagyság palástját borítjuk.

Sokkal könnyebb egyedül csinálni valamit. Jóval több munkába kerül, és többet követel tőlünk, hogy

olyan légkört hozzunk létre, ahol igen tehetséges, ügyes és intelligens emberek együtt tudnak dolgozni egy közös cél érdekében. Magunkévá tettük azt a tévhitet, hogy ha megvan bennünk a nagyság magja, nincs szükségünk emberek segítségére ennek a nagyságnak a kibontakoztatásához.

Legalább két kérdésre muszáj, hogy tudjunk válaszolni: Ki van veled? És te kivel vagy?

Nem lehet Isten felé haladni úgy, hogy egymáshoz ne közelédnénk. Lehet, hogy egyedül

vágunk neki az útnak, de a föld, ahová Isten vezet bennünket, az *Együtt* nevet viseli. Ha valaha is úgy éreztük, nem élünk igazán kiteljesedett életet, vagy még nem valósult meg az a nagyság, amelyet Isten belénk helyezett, akkor a képességeinkhez méltatlan élet oka leggyakrabban az, hogy úgy döntöttünk: egyedül teszünk meg az utat, ahelyett, hogy együtt járnánk.

Sohasem leszünk képesek megőrizni a nagyságot, vagy beteljesíteni Istentől kapott elhívásunkat, ha az embereket életcélunk akadályának tekintjük, nem pedig létfontosságú tényezőkné ahhoz, hogy megvalósítsuk Isten életünkre vonatkozó akaratát.

Nem arra lettünk teremtve, hogy egyedül csináljuk végig az életet, és ha azt akarjuk, hogy legyenek mellettünk emberek, akkor olyanoknak is lenniük kell, akik mellett pedig mi állunk ott. Ha egyénként győzni akarunk, meg kell tanulnunk csapatként nyerni.

Ha rátaláltunk a *törzsünkre* (új fogalom: akikkel nagyon szeretjük egymást, akiket el tudunk fogadni munkatársainknak, akiket szeretünk, tisztelünk, értékelünk és megbecsülünk a bennük elrejtett értékekért, talentumokért, kegyelmi ajándékokért stb.), gyorsabban fogunk haladni és messzebbre jutunk. Ha megtaláljuk azokat, akiket a közös küldetés, közös cél vezérel, olyanokat találunk, akik ugyanúgy gondolkodnak, ugyanazt a tüzet hordozzák a lelkükben, mint mi, és ugyanolyan szenvedély hajtja őket, mint minket. Az „emberek” nem fognak téged vissza, csak a nem megfelelő emberek! Ha viszont a megfelelő embereket választjuk, ha rátalálunk a mieinkre, minden a helyére kerül az életünkben úgy, ahogy nem történhetne meg,

„Nagyon sokan igyekszünk »odaérni«, akárhol is van az »ott«. Amikor azonban odaérünk, sokszor nem állunk készen! Ha megpróbáljuk lerövidíteni az utat, akkor előbb érünk oda, mint ahogy készen lennénk.”

ha egyedül haladhatnánk. Mindannyian vágyunk legalább arra az egy személyre, aki megért bennünket, akiről tudjuk, hogy mindig a mi oldalunkon áll, s aki mellett mi is mindig ott állhatunk. Dávid oldalán olyan személyek álltak, akik a saját életüknél is jobban szerették Dávidot, ő pedig rájuk bízta életét.

Ha Isten akaratának megértésén gondolkodsz: mérlegeld a kapcsolataidat! Kik azok, akikkel összekötöted az életedet? Nem csak önmagunknak élünk! Lehet, hogy elveszítesz embereket útközben, de mindenképpen meg kell találnod a *törzsedet*, azokat a személyeket, akikkel szívben és gondolkodásban egy tudsz lenni! A legjobb jövő a legmélyebb kapcsolatokban vár ránk.

Az elképzelések, a kihívások, a világ változhat, de ha tudjuk, ki tartozik hozzánk, és mi kihez tartozunk, akkor szembe tudunk nézni bármivel, ami ránk vár!

A kitűnő csapatokban az átlagos játékosok jókká válnak, a jók pedig nagyszerűekké. Ha nagyszerű emberekkel vesszük körül magunkat, az bennünket is felemel. Ha kiváló jellemet szeretnénk, legyünk jellemes emberek társaságában! Olyanná válunk, mint azok, akikkel együtt haladunk.

Mi kivel vagyunk? Kinek szántuk oda magunkat? Kivel vagyunk készek vállvetve együtt haladni? Ki az, aki mellettünk áll? Kiben bízhatunk? Ki vigyáz ránk? Ki fog felemelni, ha elesünk? Együtt erősebbek vagyunk! Ha egyedül járunk, védtelenebbek vagyunk. Erő fakad abból, ha együtt haladunk azokkal, akiknek a szívük-lelkük egy a miénkkel.

Kilencedik fejezet: Tudnunk kell, mit akarunk!

Ha nem határozol a sorsod felől, mások határoznak majd felőle. Vagy megválasztjuk az életünket, vagy olyan életet fogunk élni, ami nem is nekünk való! Csak akkor tudunk nemet mondani mindarra, ami bennünket akar, ha már tudjuk, mi mit akarunk! Ha teljes szívünkkel, elménkkel és lelkünkkel elkezdjük Istent szeretni, ő elkezdi formálni személyes vágyainkat. Ha Istené a szívünk, megbízhatunk vágyainkban. Isten akaratát nem térkép, hanem gyufa: úgy mutatja meg az utat, hogy lángra lobbant! A bennünk élő tűzből fogjuk megtudni, mi Isten vágya. A bennünk élő tűz világítja be az előttünk levő utat (Zsolt 37,4). Ismernünk kell a szívünket, kívánságainkat, és hagynunk kell, hogy ezeket a vágyakat Isten iránti szeretetünk és imádatunk hassa, illetve formálja át. Isten inkább kimunkálja bennünk akaratát, semmint tudatja velünk. Ha meg

akarjuk tudni, hogy mit akar, át kell adnunk neki szívünket, és hagyni, hogy felépítsen bennünk egy kívánságot valamivel kapcsolatban, amire jobban vágyunk bármi másnál a világon. Sokan nagyon keveset kérünk Istentől, mert nagyon keveset gondolunk őrá...

Nem lehetséges, hogy az álmaink túl kicsik az Istennek, és a törekvéseink túl csekélyek ahhoz, hogy szükségünk legyen őrá?

Ha úgy döntünk, hogy jelentéktelen életet fogunk élni, nem készítünk elég helyet egy nagy Isten számára. Ha nem tudjuk, mit akarunk, azt fogjuk kapni, azt az életet fogjuk élni, amit más akar nekünk.

Isten hagyja, hogy beérjük kevesebbel, ha nem kérünk tőle többet. A szükségünk lehetőséget biztosítanak Istennek arra, hogy kinyilvánítsa felénk bőkezűségét és jóságát (2Kir 4,3–7).

Istennek nincs szüksége másra, csak arra, amink van. Nincs szüksége sokra, hogy sokat tegyen. Isten több hitet vár el tőlünk, ha már többet kaptunk tőle. Isten fogja azt, ami mások szemében értéktelen, és bőségének eszközévé teszi. Isten soha nem fogy ki az olajból, csak az asszony fogyott ki az üres edényekből. Isten megtölt minden üres edényt, amelyet hozzá viszünk: fogja a kis korsónyi olajunkat, és elképzeltetlen mértékben megsokasítja.

Helyezzük szívünket és életünket Isten elé abban a tudatban, hogy ha nem is ad meg mindent, amit csak kérünk, ő olyan Isten, aki arra vár, hogy úgy kérjünk tőle, hogy gondoskodásával bizonyíthassa: ő velünk

„Az „utolsó nyílveessző” kilőni nemcsak azt jelenti, hogy megragadunk minden lehetőséget, hanem azt is, hogy a megfelelő pillanatban a megfelelő személyek legyünk.”

van (Ef 3,20)! Lehetséges, hogy életünknek sok területén be kell érünk kevesebbel, de soha ne elégedjünk meg annál kevesebbel, mint amire Isten teremtett bennünket! Töltsük be a szolgálatunkat!

Tizedik fejezet: Legyünk készen, amikor odaérünk!

Légy készen, ha odaérsz életed nagy lehetőségére! Legyünk hűségesek a kis dolgokban, amelyek annyira nem is fontosak nekünk! Bánjunk velük ugyanolyan tisztelettel, és tulajdonítsunk nekik ugyanolyan jelentőséget, mint a nagy dolgoknak, amelyek reményeinkhez és álmainkhoz fűződnek (Lk 16,10)!

A szerző írja: „Visszatekintve látom, hogy mindennap, amikor vállaltam a kemény munkát, hogy hűséges leszek a kis dolgokban, valami sokkal nagyobbra készített Isten, mint amit én valaha el tudtam volna képzelni...”

Nagyon sokan igyekszünk „odaérni”, akárhol is van az „ott”. Amikor azonban odaérünk, sokszor nem állunk készen! Ha megpróbáljuk lerövidíteni az utat, akkor előbb érünk oda, mint ahogy készen lennénk. Akármit tervezett is el Isten számunkra, fel kell rá készülnünk! Amikor végül odaérünk, készen kell állnunk! Készen kell fogadnunk azt a pillanatot, amikor elő kell állnunk, azt a pillanatot, ami sokkal nagyobb nálunk, és amelytől levegő után kapkodunk! Nagy tragédia, ha úgy élünk, hogy (csak) várjuk ennek a pillanatnak az eléréését, ahelyett hogy készülnénk rá!

Isten gazdaságában semmi nem vész kárba! Minden, amit ma teszünk, akármilyen jelentéktelennek tűnik is,

megleli a jelentőségét. Semmilyen feladatra nem szabad úgy tekintenünk, hogy az túl kicsi nekünk. Ha a kicsit bízták ránk, azzal kell sáfárkodnunk.

Az „utolsó nyílveessző” kilőni nemcsak azt jelenti, hogy megragadunk minden lehetőséget, hanem azt is, hogy a megfelelő pillanatban a megfelelő személyek legyünk... Sokan túl sok időt szánunk arra, hogy amennyire csak tudjuk, kihasználjuk a körülöttünk felbukkanó lehetőségeket, és túl kevés időt szánunk arra, hogy a lehető legjobban kiaknázzuk a bennünk rejlő lehetőségeket.

- Kérdésem: Isten miért nem adta meg azokat a lehetőségeket, amelyekre vágytam?
- Isten kérdése: Miért nem készültél fel azokra a lehetőségekre, amelyeket eléd hoztam?

A kudarc ritkán szól arról a kihívásról, amellyel szembekerülünk, sokkal gyakrabban a felkészülés hiányát mutatja. Nem tudhatjuk előre, milyen kihívások várnak ránk, de azt tudhatjuk, kik vagyunk, amikor szembe kell néznünk velük.

Légy olyan személy, aki semmit nem hagy elvégzetlenül! Ne elégedj meg részleges győzelmekkel! Legyünk olyanok, akik még akkor is életet hoznak, amikor testileg már nem fogunk létezni (2Kir 13,21)! Élj szoros kapcsolatban Jézus Krisztussal, és élj tántoríthatatlanul, bátran és fenntartások nélkül!

Sokatmondó a könyv egyik sorának üzenete: „Mindennap választanunk kell, hogy a múltban élünk, a jelenben maradunk vagy létrehozzuk a jövőt.

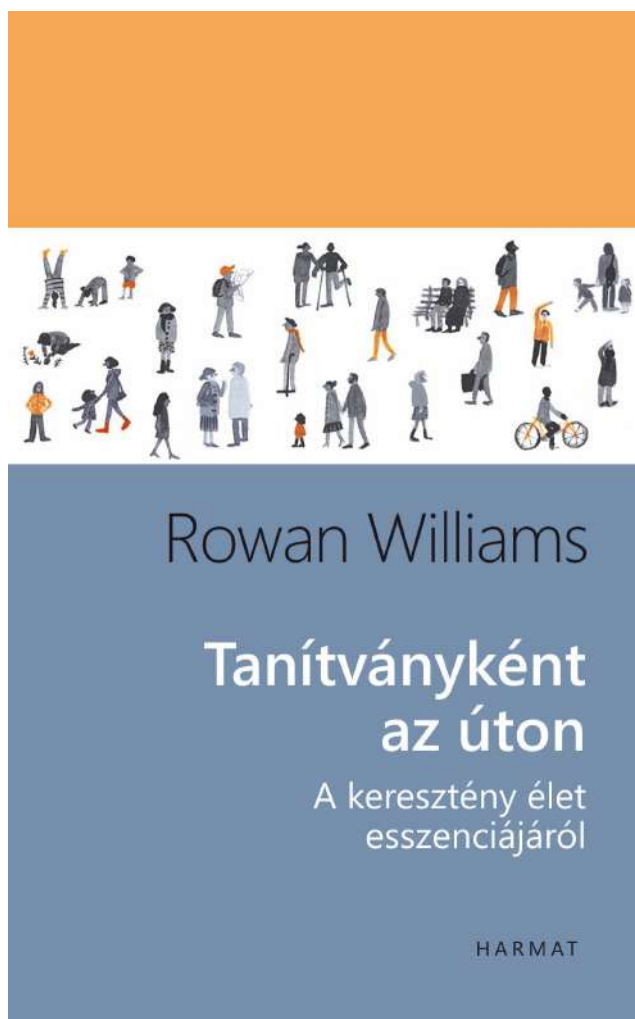
Eugene Peterson

A lelkeszi szolgálat három sarokpontja

Harmat, 2019, 216 oldal

Eugene Peterson provokatív felhívást intéz a lelkesekhez, miszerint ahelyett, hogy az imázs és rang fenntartására, az adminisztrációs folyamatokra, sikerre, és gazdasági életképességre koncentrálnának, inkább vissza kellene térniük a lelkeszi szolgálat három sarokpontjához, melyek: imádság, igeolvasás és lelki kísérés.

„Több évtizede gyakorló lelkesként nem vártam sok újat a három evidenciának tartott sarokpont fókuszba állításától. Meglepetésemre olvasás közben olyan érzésem volt, mintha egy csendes szobában napokon át beszélgettem volna egy nagy tudású, alázatos emberrel, aki érteni akarja Istent és a világot. Sok újat tanultam. Hálas vagyok ezért a tapasztalatért. Jó szívvel, sőt lelkesen ajánlom a könyvet minden lelkesnek és felelős hívőnek.” Szeverényi János, a Magyarországi Evangélikus Egyház evangelizációs és missziói lelkesze, a Magyar Evangéliumi Szövetség (Aliansz) elnöke.

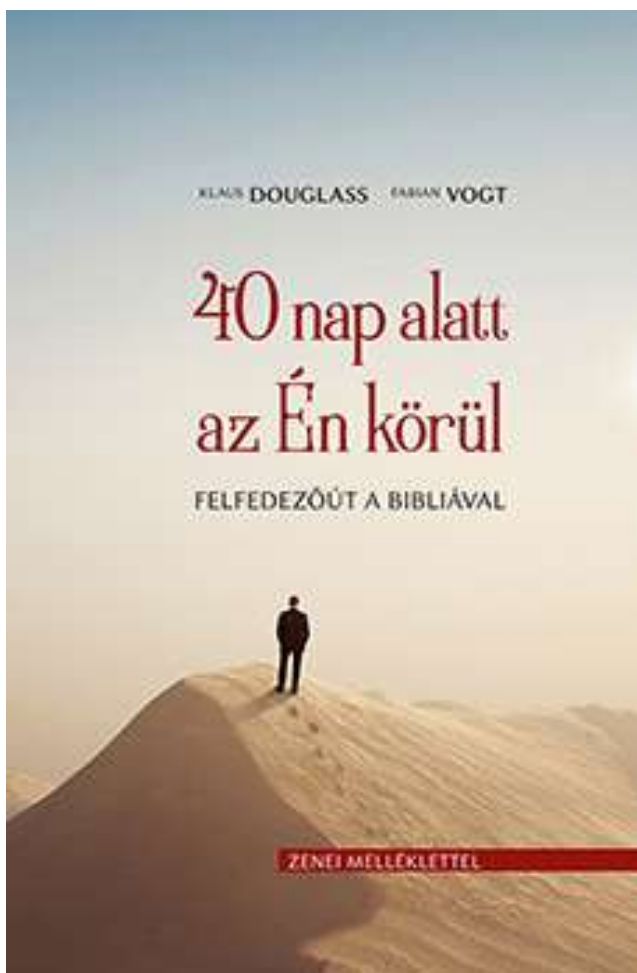
Rowan Williams

Tanítványként az úton

A keresztény élet esszenciájáról

Harmat, 2018, 136 oldal

A könyv üdítően új, gondolatébresztő szemlélettel tekint a tanítványságra és veszi sorra a kereszténység fontos alapelemeit: a hitet, reményt, szeretetet, megbocsátást, szentséget, szolgálatot és a Lélek szerinti életet. Szerzője az egyik legnagyobb ma élő teológus; könyve segít abban, hogy tisztábban és igazabban tudjunk szeretni, és hívebben tudjunk haladni Jézus Krisztus útján. Minden korosztály számára ajánlott és bármilyen élethelyzetben hasznos olvasmány. Alkalmas egyéni és csoportos használatra is, mert a fejezetek végén található kérdéssorok segítenek elmélyíteni az adott rész mondanivalóját és vitaindítóként is szolgálhatnak. Nagyszerű ajándék lehet azok számára, akik most indulnak a keresztény élet útján, és azok számára is, akik már az úton haladva megújulásra és friss lendületre vágnak.

Klaus Douglass – Fabian Vogt

40 nap alatt az Én körül

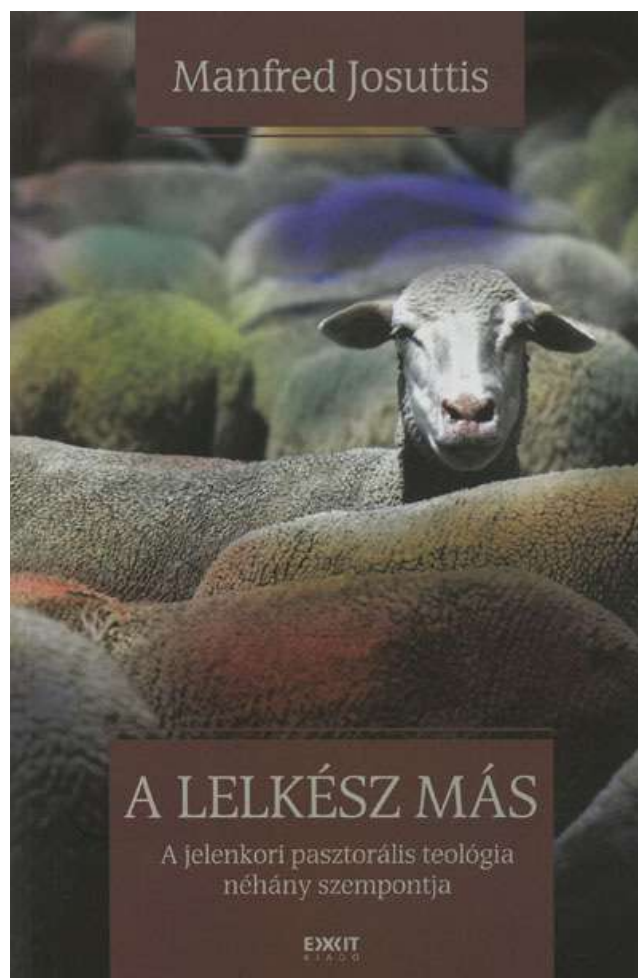
Felfedezőút a Bibliával

Luther, 2019, 404 oldal

Ki is vagyok én tulajdonképp? – ez talán az élet legizgalmasabb kérdése. Mi rejtőzik bennem, abban az emberben, akinek létezését megannyi társadalmi minta és személyes döntés befolyásolja? Milyen vágyaim és lehetőségeim vannak, melyeket még soha nem kutattam ki magamban?

E könyv pimaszul azt állítja, hogy a Biblia elvezeti az embert önmagához azáltal, hogy megismerteti Isten látásmódjával. A lét legmélyebb kérdéseit feltárva megismerkedünk a Biblia központi gondolataival, és egy olyan átfogó tudásra teszünk szert, melynek segítségével valóban egyre mélyebb ismeretet szerzünk önmagunkról. A jóleső barangolás során sok-sok lenyűgöző kincsre fogunk lelni...

A kötethez nyolc zeneszámból álló melléklet tartozik.

Manfred Josuttis

A lelkész más

A jelenkori pasztorális teológia néhány szempontja

Exit, 2017, 196 oldal

A szerző szándéka az, hogy a lelkipásztori hivatásképzés tisztázásával segítsen másoknak abban, hogy szívesen vállalják és örömmel végezzék a lelkészi szolgálatot. (...) A lelkipásztorról mindenkinek van valamilyen elképzelése. De mire vonatkozik a "más" jelző? Kihez viszonyítva mása lelkipásztort? Valóban más-e? Milyen tekintetben más? Miért Más? Mi lehet kezdeni ezzel a mássággal?